

ÚSTAV UMĚNÍ A DESIGNU
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

Protokol o hodnocení bakalářské práce

Název práce: Hommage ?

Práci předložil(a) student(ka): Nikola Malenová

Studijní obor a specializace: Multimediální design - Multimédia

Hodnocení vedoucího práce

Práci hodnotil(a): Vojtěch Aubrecht

1. Cíl práce

Cíl práce byl v dostatečné míře naplněn.

2. Obsahové zpracování

Je až obdivuhodné, jakých výsledků Nikola Malenová dosáhla během tak krátkého času, jaký své bakalářské práci věnovala. Je až trestuhodné, jak málo času věnovala bakalářské práci s tak velkým potenciálem. Na žádné z cest, po kterých se Nikola vydala, nedošla do cíle, ani do výšin, kam až mohly dospout. To je dluh, který již v rámci své bakalářské práce nesplatí, ale který by neměla zůstat dlužna Harrymu Callahanovi.

Dále viz bod 5

3. Charakteristika a hodnocení formy technické i řemeslné složky práce

Viz bod 5

4. Formální náležitosti

Teoretická práce je stručná, ale vesměs velice přehledná. Až na některé faktické nepřesnosti, zapříčiněné spíše zkratkovitým stylem, než nevědomostí, a několik pasáží, které působí jako „vata“ k dosažení požadovaného počtu stránek, je text velice výstižný. Přílohy dobře ilustrují informace v textu.

5. Stručný komentář hodnotitele

Když bych měl charakterizovat dílo, resp. Bakalářskou práci, Nikoly Malenové jedním slovem, asi bych řekl: Sympatické. Podobný výraz by mohl posloužit i vzhledem k tvorbě Harryho Callahana. Tím vzniká první očekávaná paralela při práci s názvem *Hommage à...* Zároveň se ale ukazuje i nedokonalost takovéto charakteristiky, která nezahrnuje další kvalitativní rozlišení. Pakliže bychom se omezili na takovýto způsob hodnocení (sympatické, intimní, plné atmosféry...), dosáhla by mladičká Nikola téměř stejných kvalit, jako Harry Callahan, který svůj opus oddaně vytvářel po dobu několika dekad.

Tak tomu ale samozřejmě není a poměrování sil by ani nemělo být cílem tohoto zadání. Stejně nesmyslné by bylo napodobování a slepá adorace. Vzdávám-li hold, říkám děkuji za inspiraci, děkuji za obohacení mého života. A je-li tento dík pronesen novou, originální a niterní formou, nemůže být zaměněn za plagiát či epigon.

Proč ale tak zeširoka?

Nikola Malenová vytvořila jakousi mozaiku, kde střídá všechny možné přístupy. V jedné části až naivně sleduje konkrétní Callahanovy motivy, jinde však dokáže pozornost strhnout na sebe a na svoji vlastní výpověď. To, čím se Nikola, bohužel, rozhodně inspirovat nenechala, je Callahanova důslednost, píle, až zarputilost, se kterou k fotografii přistupoval. Fotografovat byl pro něho každodenní rituál, jako pro pianistu cvičit prstoklad. Bez jeho ovládnutí není virtuózní hra, ani blesková improvizace. Bez jeho ovládnutí není ani uspokojujivý experiment a to Nikola nepochopila. Callahan dokáže být až pedantsky perfekcionista, ale i uvolněně hravý. Nikdy však nespolehá pouze na intuici a šťastnou náhodu. Naproti tomu styl práce Nikoly Malenové by se nejlépe dal popsat jako šťastné klopýtání, při zasněném bloumání světem. Za tato šťastná klopýtnutí by se daly považovat snímky ze Švédska. Méně šťastně však dopadl experiment s Lomo-fotografií, který v tomto příměru připomíná spíše bolestivý výron. Experiment vyžaduje vedle hravosti i důslednost a té se mu zde nedostalo.

Nikola se ve většině svých fotografií nechala vést pro Callahana tolik charakteristickou intimitou. Nacházel ji v krajině, ve městě, ale především ve svém domově, ve své ženě Eleanor a posléze i dceři Barbaře. Láska a důvěra přímo vyzařují z jeho snímků. Nikola hledala podobně emotivní paralelu ve svém okolí. Fotila interiér domu své babičky, fotila své přátele, ale ve všech těchto snímcích spíše odhaluje absenci tak pevného pouta, jako měl Harry Callahan. V jednom ze svých snímků fotografuje svůj stín. Tento záběr jakoby předznamenává dramatický zlom. Nikola obrací objektiv svého aparátu na sebe a začíná vytvářet autoportréty. Stojí ve zdánlivě intimním prostředí, svém rodném domě, bytě přitele, svém pokoji na koleji.. , Jsou to místa která důvěrně zná, mezi kterými pendluje, která – nejsou domovem. A zde dochází ke skutečně bolestivému kontrastu, mezi Callahanem, který dává nahlížet do intimní harmonie svého domova a Nikolou, která stojí zranitelná a opuštěná v cizím prostoru. Tento dramatický zlom, je zároveň vrcholem celé bakalářské práce a hoden názvu *Hommage à*.

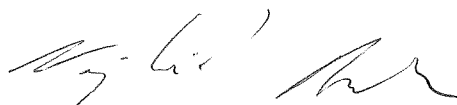
6. Otázky a připomínky na autora práce k bližšímu vysvětlení při obhajobě
(max. 3):

7. Navrhovaná známka

Velmi dobře.

Datum: 23. 5. 2012

Podpis:

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'M. Lišá', written in a cursive style.